

๒๘

มหาทานบารมีแห่งยุค

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า มหาทานที่ข้าพระองค์
บริจาคไทยธรรมเป็นอันมาก บำเพ็ญมาตลอดกาลนาน ไม่ได้มี
ผลมาก เพราะเว้นจากทักษิณียบุคคล เหมือนพืชที่หว่านลง
ในนาที่ไม่ดี แต่การให้รักษาทัพพีหนึ่งของอินทกเทพบุตรมีผล
มากยิ่งขึ้นกว่า เพราะสมบูรณ์ด้วยทักษิณียบุคคล เหมือนพืชที่
หว่านลงในนาดี

มหาทานบารมีแห่งยุค

๒๕๑

ทางรอดของชีวิตในสังสารวัฏ คือการเจริญสมาธิภาวนา เพื่อให้เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน คือพระธรรมกาย สิ่งนี้เป็นหน้าที่หลักและเป็นกรณีกึ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมาในภพชาติหนึ่งๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งแสวงหาความบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร การดำเนินจิตเข้าสู่หนทางสายกลางภายในเท่านั้น ที่เป็นทางรอดทางเดียว เป็นหนทางที่ปลอดภัยจากกิเลสอาสวะทั้งปวง ดังนั้นควรที่จะดำเนินจิตของเราให้เข้าสู่เส้นทางสายกลางของพระอริยเจ้าทั้งหลาย การที่จะดำเนินจิตเข้าสู่ภายในได้นั้น เราต้องหมั่นเจริญสมาธิภาวนา ทำใจหยุดใจนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลาในทุกอิริยาบถ

มีถ้อยคำของเทพบุตรท่านหนึ่งที่กล่าวไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า มหาทานที่ข้าพระองค์บริจาคไทยธรรมเป็นอันมาก บำเพ็ญมาตลอดกาลนาน ไม่ได้มีผลมาก เพราะเว้นจากทักษิณียบุคคล เหมือนพืชที่หว่านลงในนาที่ไม่ดี แต่การให้ภิกษาทัฬหีหนึ่งของอินทก-เทพบุตรมีผลมากยิ่งขึ้นกว่า เพราะสมบุรณ์ด้วยทักษิณียบุคคล

มหาวิทยาลัยแห่งยุค

๒๕๒

เหมือนพืชที่หวานลงในนาดี”

นี่เป็นถ้อยคำของอังกูรเทพบุตร ผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยทรมานอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันเพื่อสร้างมหาทานตลอด ๒๐,๐๐๐ ปี แต่น่าเสียดายที่ไม่มีเนื่อนาบุญคือพระสงฆ์ซึ่งเป็นบุญเขตอันเยี่ยม ไม่มีทักษิโณยบุคคลแม้เพียงผู้เดียว ทำให้ทานของท่านเหมือนกับ การหวานข้าวกล้างลงในนาที่ไม่ดี แม้ทานนั้นจะส่งผลให้ไปบังเกิดในสุคติสวรรค์ แต่เทียบไม่ได้กับบุญบารมีซึ่งวัดจากความสว่างแห่งรัศมีของอินทกเทพบุตรผู้ดำตบตรเพียงทัพพีเดียว กับพระอริยสงฆ์ผู้เป็นทักษิโณยบุคคลด้วยซ้ำ

การสร้างทานบารมีเป็นเสบียงที่สำคัญในการเดินทางไกลในสังสารวัฏ หากเราให้ทานไว้มาก เมื่อบังเกิดในภพชาติต่อไป ไม่ว่าจะอยู่ในเพศภาวะไหนก็ตาม จะไม่ลำบากไม่อดคัดขัดสน จะสมบูรณ์พร้อมในสมบัติทุกอย่าง เพราะหากขาดแคลนปัจจัยสี่ วันเวลาที่มีอยู่อย่างจำกัดในช่วงชีวิตหนึ่ง ย่อมจะหมดไปกับการทำมาหากินแสวงหาปัจจัยสี่เพื่อมาหล่อเลี้ยงชีวิตให้ร่างกายนี้ดำรงอยู่ได้ จึงทำให้สูญเสียโอกาสในการสร้างบารมี

การทำทานแต่ละครั้ง หากมีโอกาสให้เลือกว่า ทำบุญกับใครและต้องทำอะไรจึงจะได้บุญมาก ต้องฉลาดในการเลือก เช่นเดียวกับการลงทุนที่ได้กำไรมากก็ต้องทำให้ถูกจุดมีเรื่องเล่าว่า

มหาวิทยาลัยแห่งยุค

๒๕๓

*ในสมัยอดีตมีพ่อค้าคนหนึ่งชื่ออังกูระ เดิมเคยเป็นพระโอรสองค์สุดท้ายในทวารวดี แต่เนื่องจากไม่ปรารถนาจะครองราชสมบัติ จึงเดินทางไปต่างแดนเพื่อค้าขายและท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง ในระหว่างเดินทางข้ามทะเลทราย เขาเกิดพลัดหลงทางเป็นเวลาหลายวัน อาศัยรุกขเทวดาตนหนึ่งซึ่งมีนิ้วมือสำเร็จด้วยฤทธิ์ เมื่อพ่อค้าปรารถนาอะไร สิ่งนั้นก็ไหลออกมาจากนิ้วมือของรุกขเทวดาตนนั้น พ่อค้าจึงถามรุกขเทวดาว่าทำบุญอะไรไว้ ถึงมีอานุภาพมากเพียงนี้

เมื่อรู้ว่า เทวดาท่านนี้ได้ทำบุญเพียงแค่นี้บอกทางไปบ้านของเศรษฐีผู้ใจบุญให้กับคนเดินทาง และพวกเขายกฉัตรพนมจรเท้านั้น นี่ถ้าท่านให้ท่านด้วยตนเองบ้าง ผลบุญคงบังเกิดขึ้นมากกว่านี้ เมื่อได้รับแรงบันดาลใจเช่นนั้น อังกูระรีบเดินทางกลับบ้าน โดยเริ่มขนทรัพย์มรดกที่มีอยู่ทั้งหมดออกให้ท่าน และให้ป่าวร้องว่า “ใครหิวก็เชิญมากินตามชอบใจ ใครกระหายก็จูงมาดื่มตามชอบใจ” เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า ทรัพย์สมบัติที่บริจาคนั้นให้เท่าไรก็ไม่หมด จนผู้ที่มาขอต้องเอ่ยปากว่า พอแล้วๆ

คนสนิทได้ถามท่านเศรษฐีว่า “ถ้าตัวลัทธิจะจอมเทพลงจากเทวโลกมาให้พรท่าน ท่านจะขอพรตัวลัทธิจะอย่างไร”

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุพรรณบุรี

๒๕๔

อังกฤษตอบโดยไม่ลังเลว่า “ถ้าตัวลัทธิจะให้เราแก่เรา เราจะขอพรว่า เมื่อเราลุกขึ้นแต่เช้า ในเวลาพระอาทิตย์ขึ้น ขอรักษาอาหารอันเป็นทิพย์และผู้มีศีลพึงปรากฏ เมื่อเราให้ทานอยู่ ไทยธรรมอย่าพึงหมดสิ้นไป ครั้นเราให้ทานแล้ว ก็ไม่พึงเดือดร้อนในภายหลัง เมื่อกำลังให้ พึงยังจิตให้เลื่อมใส”

แม้หมุ่ญาติของท่านจะรักในการให้ทาน แต่ใจไม่กว้างใหญ่เหมือนอังกฤษ จึงได้กล่าวเตือนว่า “ท่านไม่ควรให้ทรัพย์ทั้งหมดแก่คนอื่น ควรรักษาทรัพย์ไว้บ้าง เพราะทรัพย์เท่านั้นประเสริฐกว่าทาน ให้ทานมากเกินไปประมาณจะทำให้สกุลดำรงอยู่ไม่ได้ บัณฑิตย่อมไม่สรรเสริญการไม่ให้ทาน และการให้เกินควร ทรัพย์เท่านั้นประเสริฐกว่าทาน บุคคลผู้เป็นปราชญ์ควรประพฤติโดยพอเหมาะ”

อังกฤษก็ไม่ยอมคล้อยตาม เพราะอยากสั่งสมบุญไว้มากๆ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ท่านเกิดในยุคสมัยที่ไม่มีพระพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น ไม่มีเนื้อนาบุญแม้เพียงท่านเดียว ทานที่ท่านไปจึงเหมือนหว่านพืชลงในดินที่ไม่ดี แต่ท่านก็อุทิศตนให้กับการทำทานอย่างเต็มกำลัง

ทุกๆ วัน อังกฤษได้ให้อาหารแก่ชาวเมืองวันละ ๖๐,๐๐๐ เล่มเกวียนเป็นประจำ มีพ่อครัว ๓,๐๐๐ คน เด็กหนุ่ม ๖๐,๐๐๐

มหาวิทยาลัยแห่งยุค

๒๕๕

คน ต่างประดับด้วยต่างหูอันวิจิตรเพชรนิลจินดา ช่วยกันผ่าฟืน
สำหรับหุงอาหาร ทำแกลวเตาไฟยาว ๑๒ โยชน์ พวกหญิงสาว
๑๖,๐๐๐ คน ช่วยกันบดเครื่องเทศสำหรับปรุงอาหาร และยังมี
หญิงสาวอีก ๑๖,๐๐๐ คน แต่งตัวสวยงามราวกับนางฟ้า ยืนถือ
ทัพพีคอยตักอาหารให้คนที่มาขอด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ฝ่ายอังกฤษได้มายืนมอบสิ่งของต่างๆ ด้วยมือของตนเอง
ทำไปก็ปีติเบิกบาน แทนที่จะให้คนที่มาขอทานนั้นขอบคุณตนเอง
ตนกลับรู้สึกขอบอกขอบใจพวกเขาเหล่านั้น ที่อุตส่าห์เดินทาง
มารับบริจาคทานจากท่านเอง เมื่อละโลกไปแล้ว ท่านได้ไป
บังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เสวยทิพยสมบัติเป็นเวลายาวนาน

มาในยุคสมัยพุทธกาลของเรา มีพราหมณ์ผู้ยากไร้
คนหนึ่งชื่อ **อินทกะ** เป็นคนมีศรัทธาแต่ไม่มีทรัพย์ วันหนึ่งเขาได้
เห็นพระอนรุทธะบิณฑบาตผ่านหน้าบ้าน ด้วยจิตที่เลื่อมใส จึง
ได้ถวายข้าวทัพพีหนึ่ง ด้วยบุญนั้น เมื่อละสังขาร ได้ไปบังเกิด
เป็นอินทกเทพบุตรผู้มีรัศมีกายที่รุ่งเรืองสว่างไสวยิ่งกว่าอังกฤษ-
เทพบุตร

เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จไปประทับที่บ้นทุกัมพลคิลาสาสน์
เทวดาในหมื่นโลกธาตุดุภักกันมานั่งประชุมเพื่อฟังธรรม ไม่มีเทพ
องค์ไหนที่จะมีรัศมีกายสว่างกว่าพระพุทธเจ้า พุทธรัศมีนั้น

มหาวิทยาลัยแห่งยุค

๒๕๖

สว่างไสวรุ่งโรจน์กว่ารัชสมัยของเทวดาทั้งหลาย เทวดาที่มีศักดิ์ใหญ่ มีบุญมาก จะได้นั่งอยู่แถวหน้า ส่วนผู้ที่บุญน้อยกว่าก็จะถอยร่น ออกไปเรื่อยๆ

สมัยนั้น อังกรเทพบุตรซึ่งเคยนั่งอยู่ด้านหน้า ต้องถอยร่นไปตามกำลังบุญ นั่งอยู่ไกลถึง ๑๒ โยชน์ ส่วนอินทกเทพบุตร นั่งอยู่ที่เดิมใกล้ๆ กับพระพุทธองค์ พระพุทธเจ้าได้ตรัสถาม อังกรเทพบุตรว่า “อังการะ เธอทำแถวเตาไฟยาว ๑๒ โยชน์ ได้ให้ทานเป็นอันมากในกาลประมาณหมื่นปี บัดนี้เธอนั่งอยู่ไกลถึง ๑๒ โยชน์ ซึ่งไกลกว่าเทพบุตรทั้งหมด โฉนเธอจึงนั่งอยู่ไกลนัก”

อังกรเทพบุตรกราบทูลว่า “ทานของข้าพระองค์ว่างเปล่า จากทักษิณยุบุคคล ทำให้ได้ผลน้อยเหลือเกิน พระเจ้าข้า”

“อังการะ การเลือกเสียก่อนแล้วจึงให้ทานนั้นย่อมมีผลมาก ดุจพืชที่เขาหว่านลงในนาดี แต่เธอหาได้ทำอย่างนั้นไม่ เหตุนี้ ทานของเธอจึงไม่มีผลมาก”

จะเห็นได้ว่า แม้บางครั้งแม้เรามีกุศลศรัทธาอยากจะให้ทาน ทรัพย์ก็พร้อม ศรัทธาก็เต็มเปี่ยม แต่ถ้าไม่มีทักษิณยุบุคคล ผลบุญที่เกิดขึ้นก็เหมือนหว่านพืชลงในนาดอน ผลที่เกิดขึ้นได้ ผลไม่เต็มที่สมกับที่ได้ทุ่มเทลงไป ดังนั้นการมีโอกาสดวยทาน

มหาทานบารมีแห่งยุค

๒๕๓

กับทักษิณยุคนับเป็นมหากุศลที่ยิ่งใหญ่ บุญที่เกิดขึ้นจะ
ปรับปรุงกาย วาจา ใจของเรา ให้มีความบริสุทธิ์ผ่องใส ทำให้
ถึงพร้อมด้วยสมบัติทั้งสาม คือ มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ
และนิพพานสมบัติ

ดังนั้น ในขณะที่เราเกิดมาในยุคที่พระพุทธศาสนายัง
เจริญรุ่งเรือง มีพระสงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญ ให้ทุกท่านหาโอกาส
ถวายสังฆทานเป็นประจำ สิ่งที่เราจะได้รับในปัจจุบัน คือเราได้
ชื่อว่าสนับสนุนพระสงฆ์ให้ท่านมีโอกาสศึกษาพระปริยัติธรรมได้
อย่างเต็มที่ หลายรูปจะได้ใช้เวลาในการนั่งสมาธิเจริญภาวนา
เพื่อกลับกาย วาจา ใจของท่านให้บริสุทธิ์ จะได้เป็นเนื่อนาบุญ
อันเลิศของโลกต่อไป อานิสงส์นี้จะทำให้ตัวเราเองได้รับการ
สนับสนุนในการสร้างบารมีไปทุกภพทุกชาติ トラบกระทั่งเข้าสู่
พระนิพพาน

